

pes a Marka to vzrušovalo, Markovi se po dlouhé době postavil, to mi na tom všem přišlo to nejhorší, že se mu postaví, už jenom když jsem pes. On nemá psy rád!

Jakub mě přetočí na břicho a pokusí se do mě pomalu natlačit i bez gelu. Jen mi tam předtím z výšky plivne, to by mi za jiných okolností a s kýmkoliv jiným přišlo nechutné, ale ta samozřejmost a živočišnost, s jakou k sexu přistupuje, dělá z každého úkonu, vzdechu, mlaskání, lízání, sání, zasunování, vytahování a stříkání něco naprosto přirozeného, žádoucího, normálního. Nepřestávej!

„Mám pro tebe překvapení,“ zašeptá mi do ucha, když se vedle mě unaveně svalí. „Potřebuju pauzu, ty vole, ty mi dáváš, kotě, sem zadejchanej jak starej fotr.“

„Jaké překvapení?“

„To pak nebude překvapení. Nevšimla sis, jestli je v tom minibaru pivo?“

„Ty tady nejsi autem?“ Já nikdy nepiju, když řídím. Já si nemůžu ničeho ani cucnout. Já si nemůžu dovolit přijít o papíry, kdo by vozil děti do školy a na kroužky a Nohu k veterináři, kdo by jezdil do Lidlu na nákup a na poštu s balíkama, když ne já? Já špatně odbourávám alkohol a kokain neodbourám ani za několik hodin, a on to asi nebude jenom kokain, ale to už znovu předbívám. Takhle se přece žádný příběh nevypráví, takhle na přeskáčku. Nikdy dřív jsem pravidla neporušovala, když byla někde závora, tak jsem tam nešla, ani když šla obejít anebo podlézt, byla jsem pohlčená disciplínou a toužila jsem se zavděčit všem.

„Jedno pivo, prosím tě, co to je, to je nic, to je limča.“

Vstanu a jdu se podívat, jestli tam je. „Je.“ Otevřu ho a naliju Jakobovi do skleničky. On si zatím ubalí brko. Myslím, že by neměl kouřit trávu, když bude řídit, ale nakonec je to jen limča a rostlina, co normálně roste.

„Dobrá baseballka,“ zhodnotí to a vykloní se s tím z okna. „Dáš si?“

„Mně to pak vadí, když se nemám pod kontrolou.“

„Co ti na tom vadí?“

„No, že se nemám pod kontrolou,“ zopakuju.

Tomu se Jakub zasměje. „A proč se teď potřebuješ kontrolovat?“

„Teď asi nepotřebuju,“ uznám. Potáhnu si, podržím kouř v plicích a pak ho vyfouknu ven na ulici. Je mi mimo a hezky. Znovu potáhnu, podržím, vyfouknu, směju se. Jen pár tahů z trávy, uteče den jak lalala. Moje planeta je naruby, už se ani nesnažím hledat význam, jsem daleko za každou hranicí, potřebuju běžet jinudy než každé ráno kolem té šílené vyhlídky a dál až k rybníku, přeběhnout jeho hladinu po špičkách jakoby nic, odrazit se od ní jakoby něco, natáhnout paže a letět, zalapat po dechu, aspoň půl dne nebýt jen půl mě, přepnout se jako televize na náhodně zvolený program. Třeba na Novu.

Běží *Ulice*.

„Ulice, píčo, to sleduje mamča, haha.“

Mamča?

„O čem to je?“ zívne Jakub a poškrábe se v levém podpaží, má ho pečlivě, dohledka oholeně.

„Nevím. Myslím, že o ničem.“

„Hm. Neva. Ta má dobrej rypák, ta kunda.“

Mrknu na obrazovku, kde si dvě známé herečky povídají mezi regály s potravinami. Obě mají normální nosy, takže nedokážu odhadnout, která z nich je ta kunda, ale směju se tomu, tulíme se k sobě a smějeme se všemu.

„Ty se na to chceš koukat?“

„Jasně, je to napínavý, neruš, si kupuje papriky.“

Položím mu hlavu na hrudník. Na kraji cizího města, na kraji cizí postele v cizím pokoji, až na samém kraji vesmíru jsme jen my dva v jednosměrné ulici, na jejímž konci bude tak málo místa, že se tam nepůjde ani otočit a nepůjde ani vycouvat, zahrnout doleva ani doprava, nahoru, vysoko, dál a blíž, a potom dolů až na zem, uvízla jsem a ani nevím jak a kdo vlastně jsem. Bezmyšlenkovitě koukám na tu televizi, poslouchám kroky nad stropem, pak bouchání dveří, pak asi na chvíli usnu. Probudí mě tlak mezi nohama, to jak se do mě Jakub pokouší znovu dostat. Mezi palcem a ukazováčkem mi tiskne pravou bradavku a kouše mě ze strany do krku, neměl by mě kousat do krku, zásadně nenosím roláky ani šátky, ani když mám angínu, já nemívám angínu, když tak jenom chřipku, na den si lehnu, Marek mi uvaří čaj a přinese mi paralen, asi aby si odškrtl, že se o mě během mojí nemoci moc hezky postaral, malinko uhnu, ale Jakub se ke mně stejně znovu přitiskne, dělá si, co chce, a já chci, aby dělal všechno. Nemít věci pod kontrolou mi přináší úlevu, je to jako sníst o půlnoci čtyři

Mrože, i když nejsem těhotná, hodiny čekat v letadle, než mu odmrazí křídla, sledovat krtka, co mi ničí zahradu, utrhnout z hrušně jednu hrušku, protože víc se jich neurodilo, sledovat východ slunce a pak zase západ, je to vysvobození z plánování a rozhodování a zodpovědnosti za to, že žiju, jak žiju, protože já jsem si nikdy nebyla jistá, jestli dostatečně dobře vůči dětem, vůči mojí rodině, vůči sama sobě, vůči kamarádům, sousedům, vůči všemu živému na téhle planetě, vůči té planetě, vůči nějakému vyššímu smyslu, asi.

Jakub do mě mezitím dál zezadu přiráží, čím dál tím rychleji, čím dál tím silněji, držím se nejdřív prostěradla a pak okraje postele, abych přes něj nepřepadla, vnímám naše nahá zpocená těla a to, jak se pod námi jedno lůžko posunuje, naráží do nočního stolku tak dlouho, dokud z něj neshodí sklenici, ozve se tupý náraz a zbytek piva se rozlije po zátěžovém koberci. Sleduju, jak se ta mokrá mapa pomalu rozšiřuje směrem ke mně a do stran a pak se vsakuje do vlasu v délce tak dva tři milimetry, nevím, přestávám se na ten koberec soustředit, uvědomím si, že hlasitě křičím, dokonce i Jakub mi dá dlaň na ústa a napomene mě, že strašně ječím, ty vole. Ukazováčkem mi přitom dál dráždí klitoris, tak jak mám asi neječet.

„Už budu!“

„Bud'.“

Tak jsem.

Jakub taky. Přetočí mě jedním ne zrovna vybíravým pohybem na záda, vystříká se mi na břicho a mezi nohy

a všechno mi to tam dlaní schválně rozmaže. Zůstanu takhle ulepená na pár vteřin nehybně ležet v těch sněhobílých peřinách. Nemyslet na nic. Nebýt ničím, než všechno zničím.

„Debilní postel, jezdí to, do píce, co to je do píce za hotel, to tomu kreténovi hned nadiktuju, ten nakluše, ti říkám, a přestěhuje to tady, jinak může zapomenout, že mu něco povezu, čurák.“

Nechce se mi slyšet ani mluvit.

„Myslíš, že jsou tady takový ty čidla, protipožární, co hlásej oheň? Haló, žiješ?“

Žiju. „Hm.“

„Co hm, jsou tady ty čidla? To potřebuju vědět.“

„Chceš zase kouřit? Kuř z okna.“

„Nechci kouřit.“ Jakub na mě tak trochu zvláště mrkne, ale nemůžu říct, co přesně to jeho zvláštní mrknutí znamená. Takhle zvláště na mě obvykle nemrká a nejsme spolu tak často, abych slovo obvykle mohla vůbec na něco aplikovat v rámci vlastní srovnávací analýzy jeho chování.

„Kam jdeš?“

„Jsem celá od toho.“

„Jo, to jo, pořádně si vydrhni ten svůj batůžek, ha ha.“

Pořádně si ho drhnu a přitom znovu přemýšlím, jak to s tím synonymem pro vagínu myslel Jakub tentokrát. Batohy bývají volné, vytahané, když jsou prázdné, tak vůbec nedrží tvar a nevypadají hezky. Zkousím si to tam dole pořádně prohlídnout, ale přestane téct teplá voda, už jsem její přiděl pro celý hotel nejspíš

vypotřebovala, už jsem z toho sprchování celá vysušená a nemám tady nic, čím bych se mohla namazat, v koupelně jsem našla jen levný sprchový gel, takže si budu muset doma znovu umýt vlasy pořádným šamponem a tělo lepším mýdlem, s vagínou už neudělám nic. Je to sedmatřicetiletý batoh, do kterého se cestou nacpaly dvě třiapůlkilové děti.

„Jdeš?“ zavolá Jakub.

Vypnu vodu. „Jo. Chvíli.“

„Dělej!“

„Jenom se utřu.“

„Pojď sem,“ zahuláká Jakub, tak se rychle zabalím do osušky a vyjdu z koupelny. V pokoji jsou zatažené závěsy, aby v něm bylo přítmí, Jakub má v ruce talířek s malým dortem z bílé čokolády a pěti hořícími bílými svíčkami na něm, působí to trochu svatebně, ten dort, ne Jakubův zpěv, kterým své slavnostní odevzdání doprovází.

„Hodně štěstí, milá Daisy, hodně štěstí, zdraví!“ Roztomile se šklebí, že mu to nejde. On opravdu šel a koupil mi dort a ty svíčky a přivezl to sem?

„Vždyť mám narozeniny až o víkendu.“

„Ale to tě neuvidím, bejbe, nebo jo?“

Zavrtím hlavou, o víkendech už se nevidáme, protože Marek mě pořád tak zkoumá, když se vrátím z běhání, a přesně mi počítá čas a za chvíli začne měřit i teplotu piva v plastové lahvi. „Pět?“ divím se.

„Třicet pět by se tam nevešlo, haha.“

„Třicet sedm.“

„To je jedno.“

Já vím, že je to Jakobovi jedno, čas je jen další zbytečná veličina, kterou vůbec neřeší.

„Tak už to sfoukni, dělej, bejbe, mám pro tebe dárek.“ On opravdu šel a koupil mi dárek, zabalil ho do bílého papíru a převázal ho bílou mašlí? On si všiml, že mám ráda bílou a jahody?

Koukám na ten dort a přemýšlím, co si přát, abych si přála správně a nemusela mít strach z toho, že se to splní. Tak asi aby to všechno dopadlo dobře anebo aby dobře dopadlo aspoň něco.

„No konečně, ty krásu, tobě to trvá.“ Jakub mi podá obdélníkovou krabici. „Co na to zíráš, dělej, rozdělej to,“ pobídne mě nedočkavě a pak ten papír sám roztrhá i s mašlí, když zjistí, že hodlám rozmotávat uzel, co na ní udělal. „Tadá!“ zvolá, když krabici otevře.

Prohlížím si svoje nové boty na tenis, hlavně podrážky, jestli je na nich stromeček, pak si je obuju a nahá se v nich projdu po pokoji, protože osuška ze mě už dávno spadla.

„Jsou ti dobře, že jo?“

„Jsou mi akorát.“ Necháपavě zavrtím hlavou, nikdy jsem se Jakobovi nesvěřila s tím, jakou mám velikost nohy, a nikdy jsem si nevšimla, že by mi koukal na boty. Jak vůbec ví, že mám narozeniny?

„Vím, ne. Sluší ti jak hovado. Už mi z tebe zase stojí.“

Skloním se, abych se zula.

„Nech si je, chci tě mrdat v těch botách, bejbe.“

„Jo?“ Zase se narovnáám.

Jakub mě chytí za předloktí a přitáhne si mě k sobě na klín. „Jo,“ vydechne a začne mě nezvykle něžně líbat, jen se zlehka dotýká svými rty těch mých, pak přestane a upřeně na mě zírá.

Pohládím ho po tváři. „Co je?“

„Nic. Asi tě miluju, do píče, tak to se poseru, nóóó,“ zasměje se a tváří se přitom sám trochu vyjeveně.

Ve vzduchu se vznáší dým ze sfouknutých svíček a fenylethylamin. Strukturně nejjednodušší a přitom velmi účinný hormon a alkaloid skupiny amfetaminu. V čistém stavu je to bezbarvá kapalina, na vzduchu tvoří pevný uhličitán reakcí s oxidem uhličitým. Někdy bývá také označován jako droga zamilovaných. Je produkován septem limbického systému mozku v řídicí centrále pocitů, což je část mozku zodpovědná za veškeré emoce, i za ty moje, za všechno, co teď zrovna cítím, za to teplo uvnitř, za nepozornost, za zmatek, za pocit jedinečnosti a nesmrtelnosti. Hoří mi z toho všeho tváře a ten hlásič požáru si asi myslí, že hoří celý hotel, možná zase přijedou hasiči a celá naše obec si mě bude fotit, jak se to tady pokouším uhasit kýblem s vodou, měla bych to nepříjemné pískání brát vážně, ale místo toho se jdu znovu osprchovat a Jakub si jde k oknu znovu zahulit.

„Pořád tam stojí, mrdka.“